

УДК 343.452:614.25

Л.К. КАРПЕНКО, канд. юрид. наук, Донецький національний університет

МЕДИЧНИЙ ПРАЦІВНИК ЯК СПЕЦІАЛЬНИЙ СУБ'ЄКТ РОЗГОЛОШЕННЯ ЛІКАРСЬКОЇ ТАЄМНИЦІ

Ключові слова: лікарська таємниця, кримінальна відповідальність, злочин, склад злочину, медичний працівник

Розвиток України як демократичної, соціальної-правової держави передбачає наявність ефективних юридичних механізмів забезпечення прав і законних інтересів громадян, зокрема найцінніших для сучасної людини прав на повагу особистого життя і охорону здоров'я. В контексті реалізації цих прав особливе значення набуває кримінально-правове забезпечення конфіденційності різних видів інформації з обмеженим доступом (таємниць), особливо інформація про здоров'я людини, яка містить лікарську таємницю.

Інститут забезпечення охорони лікарської таємниці (ст.145 Кримінального кодексу України – КК) є відносно новим у кримінальному законодавстві України. Це, з одного боку, свідчить про збільшення засобів охорони прав громадян, з іншого, обумовлює необхідність вирішення ряду питань, пов'язаних із загальносоціальною і кримінально-правовою характеристикою цього складу злочину, зокрема, його суб'єкта.

Слід зазначити, що цільового дослідження проблем встановлення суб'єктного складу злочину в Україні не проводилося. Зазначену та суміжні проблеми розглядали у своїх працях вітчизняні та зарубіжні учені, зокрема: В.Я. Тацій, Є.Л. Стрельцов, О.М. Алієва, М.І. Хавронюк, М.І. Мельник, Г.В. Чеботарьова, К.О. Папєєва, В.В. Балабко. Звідси, метою роботи є комплексне дослідження медичного працівника як суб'єкта незаконного розголошення лікарської таємниці та вироблення на цій основі пропозицій щодо удосконалення норм вказаної статті КК.

Слід зазначити, що якщо у загальнотеоретичному плані з визначенням виду суб'єкта злочину, що досліджується, питань не виникає, то з приводу конкретизації його суб'єктного складу на сьогодні компромісного рішення між науковцями та практиками не досягнуто. Причиною цього, на нашу думку, є не достатньо прозорий та зрозумілий перелік суб'єктів зберігання лікарської таємниці, що надається у ст.40 Основ законодавства України про охорону здоров'я [1].

Так, перша група науковців, є прибічниками звуження кола суб'єктів даного злочину. Вони пропонують відносити до суб'єкта даного злочину лише працівників медичної сфери. Так, В.Я. Тацій вказує, що суб'єктом цього злочину є особа, якій таємниця стала відома у зв'язку з виконанням професійних (лікар, медсестра, фельдшер) чи службових обов'язків (завідувач відділення, головний лікар, працівник реєстратури та ін.) [2, с.71]. Йому вторить В.І. Косинюк, вказуючи, що суб'єктом злочину не можуть бути громадяни, яким ці відомості стали відомі не у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків, а з інших джерел, не можуть бути суб'єктами даного злочину [3, с.410].

На думку іншої групи науковців, суб'єктний склад злочину потребує значного розширення. Вони вказують, що суб'єктами злочину є не тільки медичні працівники, але й інші особи, у тому числі й службові, яким відповідна інформація стала відома у зв'язку з виконанням професійних чи службових обов'язків. Для кваліфікації злочину не має значення, була така інформація довірена особі (надана за обліковим документом) чи стала відома за інших обставин (навіть і випадково, але у зв'язку з виконанням професійних чи службових обов'язків – обов'язків лікаря, адвоката, нотаріуса, вихователя, спеціаліста-психолога тощо) [4, с.304].

Подібну точку зору висловлюють М.І. Хавронюк та М.І. Мельник, вказуючи, при цьому, що суб'єктом цього злочину не є: а) сама особа, стану здоров'я якої стосується лікарська таємниця та її законний представник;

б) особи, яким у зв'язку з навчанням або виконанням громадських чи інших, крім професійних і службових, обов'язків, стала відома лікарська таємниця, незважаючи на те, що цим особам законами України (зокрема, «Про психіатричну допомогу») також прямо заборонено її розголошувати [5, с.333].

Доповнюють цю думку Ю.А. Кармазін та Є.Л. Стрельцов, вказуючи, що суб'єктами злочину можуть бути медичні працівники усіх рівнів, а також інші працівники медичних установ, співробітники органів прокуратури, слідства, дільниці, суду та інших відомств, якщо ці дані стали їм відомі у зв'язку з виконанням службових або професійних обов'язків [6, с.134]. Саме на такому суб'єктному складі наполягають фахівці в галузі кримінального процесу, включивши до суб'єктного складу зберігання лікарської таємниці не тільки лікарів та інших медичних працівників, які виконують професійні функції, але й батьків та законних представників дитини, представників органів опіки й піклування [7, с.8].

Дійсно, як зазначають фахівці, інтеграція медицини в інші галузі суспільних відносин – об'єктивний процес, що обумовлює постійне розширення переліку осіб, які в силу своїх професійних обов'язків мають доступ до медичних даних. До основних суб'єктів збереження лікарської таємниці вони відносять:

- осіб з вищою медичною або фармацевтичною освітою (лікарі, провізори);
- осіб із середньою медичною або фармацевтичною освітою (фельдшери, медичні сестри, фармацевти);
- молодший медичний персонал (санітари, няньки);
- особи, що навчаються (студенти вищих і середніх медичних закладів освіти);
- немедичний персонал лікувально-профілактичної установи (працівники кадрових, юридичних, фінансових, господарських служб та ін.);
- працівники страхових організацій;
- посадові особи органів управління охорони здоров'я (головні лікарі, керівники структурних підрозділів міністерства та ін.);

– співробітники судових і правоохоронних органів, яким інформація, що становить лікарську таємницю, стала відомою в силу професійних обов'язків [8, с.129].

Але, на нашу думку, визнавання всіх вказаних у даній класифікації груп осіб суб'єктами злочину, передбаченого ст.145 КК України, є не доцільним з наступних причин:

по-перше, граматичний метод тлумачення закону дозволяє стверджувати, що розповсюджувачем таємниці є саме лікар. Такий висновок ґрунтується на правилах української граматики. Згідно з правилами української мови про спосіб зв'язку слів у словосполученні (керування), «залежне слово стає в тому відмінку, якого вимагає головне» [9, с.211]. Тому у словосполученні «лікарська таємниця» слово «лікарська» вказує на те, що вона належить спеціальній категорії людей, а саме лікарю;

по-друге, розширення цього переліку за рахунок включення до нього всіх осіб, що мають доступ до інформації, що охороняється законом, є невиправданим, оскільки, як вказує К.О. Папеева, зникають критерії відмежування лікарської таємниці від інших видів таємниць, зокрема, таємниці приватного життя, що, на нашу думку, може створити додаткові перешкоди у правильній кваліфікації злочину та відмежуванні його від інших суміжних. На її думку, до інших суб'єктів, які в силу специфіки своєї діяльності або повноважень можуть стати власниками зазначених відомостей проти волі їх власника, наприклад, до них можуть належати працівники правоохоронних органів, тоді ці відомості стають службовою таємницею [10, с.163].

Ми цілком погоджуємося з цією думкою, оскільки у разі вчинення даною категорією осіб такого діяння, воно отримує кваліфікацію за спеціальними нормами КК України;

по-третє, на нашу думку, недоцільність віднесення до кола суб'єктів цього злочину інших осіб, також зумовлено тим, що спеціальний суб'єкт у даному випадку має більш широкі можливості доступу до таємної інформації, розповсюдження якої саме ним, суттєво збільшує характер та ступінь суспільної

небезпеки даного злочину. Як зазначалося раніше, стаття КК, що досліджується, створювалася заради регламентації на кримінально-правовому рівні питань відповідальності за невиконання або несумлінне виконання своїх обов'язків працівників медичної сфери, зокрема, обов'язку зберігати лікарську таємницю. У разі вчинення цього злочину саме працівником медичної сфери, шкода спричиняється не тільки власнику таємниці, але й іншим особам. Суспільна небезпека цього діяння суттєво збільшується заподіянням збитку професійної репутації інших працівників сфери охорони здоров'я, оскільки суб'єкт не виправдав високої довіри, що надається даній категорії осіб державою та суспільством.

В свою чергу, при вчиненні розголошення інформації не медичним працівником шкода спричиняється лише її власнику. Тому інші особи, а саме не працівники сфери медицини, на нашу думку, повинні нести відповідальність за ст.182 КК України «Порушення недоторканності приватного життя»;

по-четверте, ті науковці, які цілеспрямовано займалися розробкою проблем кримінальної відповідальності за незаконне розголошення лікарської таємниці вважають, що саме лікарі та медичний персонал можуть бути суб'єктами даного злочину. Так, Г.В. Чеботарьова у дисертації, на підставі аналізу медичного, кримінального, трудового законодавства та медичної практики, зробила висновок, що найчастіше спеціальним суб'єктом злочину у сфері медичної діяльності є медичні працівники [11, с.31].

Такої ж думки дотримується О.М. Алієва, вказуючи, що віднесення до суб'єкта даного злочину інших категорій осіб окрім медиків є, принаймні, спірним питанням [12, с.78];

по-п'яте: з позиції практичних працівників правоохоронних органів, що досліджують проблемні аспекти кримінальної відповідальності за розголошення лікарської таємниці, коло суб'єктів теж обмежується працівниками медичної сфери. Так, на думку старшого прокурора відділу прокуратури Запорізької області В.В. Балабо, суб'єкт злочинних пра-

впорущень у сфері медичної діяльності, до яких належить і злочин, передбачений ст.145, є спеціальним. До нього належать медичні та фармацевтичні працівники, які виконують свої професійні обов'язки [13, с.17].

Але, при цьому, необхідно вказати, що надмірне звужування кола суб'єктів може створити певні перешкоди у притягненні винних осіб до кримінальної відповідальності. Ми повністю погоджуємося з Г.В.Чеботарьовою, яка вказує, що доцільним є віднесення до медичних працівників осіб, які проходять навчання в навчальних закладах медичного профілю або мають незакінчену вищу медичну освіту, або отримали її в навчальних закладах інших країн світу [11, с.32].

Також, доцільною уявляється думка К.О. Папеевої щодо віднесення до даної категорії осіб «цілительів», оскільки згідно Основ законодавства України про охорону здоров'я, вказані особи є представниками народної медицини [10, с.163]. Так, у ст.74-1 «Основ» зазначено, що особи, які не мають спеціальної медичної освіти, зареєстровані в установленому законом порядку як фізичні особи-підприємці та отримали спеціальний дозвіл на зайняття народною медициною (цілительством), виданий центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, мають право на зайняття народною медициною (цілительством) [1].

Отже, доцільним, на нашу думку, уявляється тлумачення статті 40 згаданих «Основ» обмежувально, оскільки інформація про пацієнта є медичною таємницею виключно для працівників сфери охорони здоров'я, що витікає із самої назви.

Щодо інших суб'єктів, яким дана інформація стала відома в силу специфіки їх повноважень, вона стає службовою таємницею, або таємницею приватного життя іншої людини. За такі дії відповідальність повинна наставати за спеціальними статтями КК України.

Таким чином, з метою єдиного підходу до розуміння кола суб'єктів зберігання лікарської таємниці та запобігання помилок при кваліфікації даного злочину, пропонуємо внести

зміни до ст.40 «Основ» законодавства про охорону здоров'я та викласти її в такій редакції: «Медичні працівники, яким стало відомо у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків про хворобу, медичне обстеження, огляд та їх результати, інтимну і сімейну сторону життя громадянина, не мають права розголошувати ці відомості, крім передбачених законодавчими актами випадків».

У свою чергу, таке уточнення доцільно закріпити і в диспозиції ст.145 КК України, а саме викласти її в такій редакції: «...розголошення лікарської таємниці медичним працівником, що стала відома йому у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків...».

На підставі цього, важливе значення у кваліфікації даного злочину відіграє правильне розуміння поняття «медичний працівник» та їх класифікація.

Слід зазначити, що нормативні джерела, які регламентують діяльність у сфері медичної діяльності, розгорнутого визначення даному поняттю не надають. Так, у ст.74 «Основ» вказується, що медичною і фармацевтичною діяльністю можуть займатися особи, які мають відповідну спеціальну освіту і відповідають єдиним кваліфікаційним вимогам [1].

У ст.1 Етичного кодексу лікаря України поняття «медичний працівник» ототожнюється лише з окремим різновидом медичного працівника, а саме лікарем, зокрема вказується: «Лікар (медичний працівник) – фахівець-професіонал, який на підставі здобутих знань і опанованих умінь наділений необхідними повноваженнями (тобто сертифікований відповідно до чинного законодавства України) для здійснення діяльності у сфері охорони здоров'я» [14, с.9].

Більш розгорнуте визначення цього поняття надано І.М. Щукіним: «Під медичним працівником треба розуміти фізичну особу (громадянин України або іноземця), яка здобула вищу, середню медичну або фармацевтичну освіту та пройшла подальшу спеціальну підготовку або перепідготовку, відповідає єдиним кваліфікаційним вимогам, що підтверджується

чинними документами (сертифікатом спеціаліста), прийняла на себе етичні зобов'язання знати і виконувати вимоги медичної деонтології та уклала трудовий договір з ліцензованою медичною установою на здійснення медичної діяльності. До медичних працівників автор відносить лікарів, фармацевтів, провізорів і середній медичний персонал та відзначає, що особа наділяється статусом медичного працівника, якщо вона фактично виконує професійні обов'язки за відповідною медичною спеціальністю [15, с.12].

Подібний зміст у поняття «медичний працівник» вкладає Г.В. Чеботарьова, яка при цьому відокремлює три його обов'язкові ознаки, за яких особа повинна:

- виконувати професійні обов'язки за відповідною медичною спеціальністю, безпосередньо, на професійній основі надавати медичну допомогу чи медичні послуги;
- перебувати в трудових відносинах з закладом охорони здоров'я або займається підприємницькою діяльністю та має ліцензію;
- може підтвердити свою медичну кваліфікацію [11, с.29].

Окрім цього, названими науковцями на підставі вивчення чинного законодавства, здійснено класифікацію медичних працівників на персонал лікарів і середній медичний персонал [11, с.30; 14, с.13].

До категорії лікарського складу належать лікарі всіх спеціальностей, що вказані в номенклатурі, затвердженій наказом Міністерства охорони здоров'я України № 359 від 19.12.1997 р. зі змінами, внесеними наказами Міністерства охорони здоров'я № 333 від 06.07.2005 р. і № 76 від 21.02.2006 р. [16].

Слід зазначити, що класифікація працівників середнього медичного складу затверджена наказом Міністерства охорони здоров'я № 146 від 23.10.1991 року із змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства охорони здоров'я №194 від 25.12.1992 р., № 39 від 01.02.2001 р. і № 25 від 19.01.2004 р. «Про атестацію середніх медичних працівників», де в додатку № 2 вказується «Номенклатура спеціальностей середніх медичних працівників» [17].

На нашу думку, до кола суб'єктів даного злочину потрібно віднести і представників молодшого медичного персоналу, зокрема санітарів (молодших сестер) та нянчок, оскільки вони теж безпосередньо виконують професійні обов'язки по забезпеченню та наданню медичної допомоги і перебувають в трудових відносинах із закладом охорони здоров'я. Це витікає з їх посадових обов'язків, які зосереджено у Інструкції для посади «Молодша медична сестра з догляду за хворими», що відповідає вимогам документу – «Довідника кваліфікаційних характеристик професій працівників», затвердженого 29.03.2002 р. наказом № 117 Міністерства охорони здоров'я України та погодженого Міністерством праці та соціальної політики України. Зокрема, в даній «Інструкції» вказується, що посада «Молодша медична сестра з догляду за хворими» відноситься до категорії «Робітники». Кваліфікаційні вимоги – повна або базова загальна середня освіта, підготовка на курсах або робочому місці. Без вимог до стажу роботи. Повинна знати та застосовувати у своїй діяльності нескладні медичні маніпуляції (постановка банок, гірчичників, компресів тощо). До їх посадових обов'язків входить: забезпечення чистоти та охайності хворих і приміщення, проведення догляду за шкірою хворих, обробки пролежнів, годування тяжкохворих, стежити за використанням і зберіганням предметів догляду за хворими, проведення заміни постільної і натільної білизни, транспортування тяжкохворих, слідкування за додержанням хворими і відвідувачами правил внутрішнього розпорядку лікувального закладу [18].

Отже, вказані особи повинні безпосередньо здійснювати догляд за хворими. Як вказують фахівці, догляд за хворими – невід'ємна складова лікування. Багато хворих, особливо хірургічного профілю, самостійно не одужують, їх виходжують. Догляд, доглядання, або ж гіпургія (від гр. *hupurgia* – допомагати, обслуговувати) – процес, що складається з комплексу заходів, які забезпечують всебічне обслуговування хворого, створення належних гігієнічних умов, що сприяють неу-

складненому перебігу хвороби, прискоренню одужання, полегшенню страждань та запобіганню ускладненням і своєчасному виявленню їх, а також виконання лікарських призначень.

Як вже вказувалося, догляд за хворими здійснюється молодшими сестрами (санітарками), що не мають спеціальної медичної освіти, та медичними сестрами зі спеціальною медичною, у тому числі, вищою, освітою. Молодші медичні сестри здійснюють догляд чи ті його елементи, які не потребують спеціальних медичних знань і стосуються забезпечення гігієни місця перебування хворого, його особистої гігієни, харчування тощо. Ці завдання полягають у забезпеченні належної гігієни та санітарії палат, ліжок, білизни, гігієнічного стану власне хворого (умивання, миття, переодягання, перекладання та транспортування тощо), годуванні хворого, прибиранні туалетів та допомозі хворим у здійсненні фізіологічних актів, прибиранні та дезінфекції туалетів та посуду для випорожнень, тощо.

Незважаючи на те, що перелічені обов'язки здійснюються особами без медичної освіти, вони потребують від них відповідних знань, навичок та сумлінного ставлення. Навчання молодших сестер виконанню своїх обов'язків проводять сестри з медичною освітою [19, с.9].

Окрім того, вказана «Інструкція» вимагає від цієї категорії медичних працівників знань і навичок у застосуванні діючих нормативних документів, що стосуються його діяльності, зокрема, положень «Основ законодавства України про охорону здоров'я», Кодексу медичної сестри та інших нормативних документів, в яких, зокрема, вказується на обов'язок збереження лікарської таємниці. Також, у розділі «Інструкції» про «відповідальність» п.4.5 передбачено, що молодша медична сестра з догляду за хворими несе відповідальність за правопорушення, скоєні в процесі своєї діяльності, в межах, встановлених чинним адміністративним, кримінальним та цивільним законодавством.

Вказані аргументи, на нашу думку, й обумовлюють необхідність віднесення працівників

молодшого медичного персоналу до категорії медичних працівників, а, отже, і до можливого суб'єкта злочину, передбаченого ст.145 КК України.

Таким чином, суб'єкт розголошення лікарської таємниці – спеціальний. Ним можуть бути виключно медичні працівники лікарського, середнього та молодшого медичного персоналу, яким у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків стало відомо про хворобу, медичне обстеження, огляд та їх результати, інтимну і сімейну сторони життя людини. Інші особи, які не належать до даної категорії, у разі розповсюдження інформації, що належить до лікарської таємниці, повинні нести кримінальну відповідальність за іншими спеціальними статтями КК України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» : від 19.11.1992 р., № 2802–ХІІ // ВВР України. – 1993. – № 4. – Ст. 20.
2. Методичні рекомендації щодо соціальної підтримки людей, які живуть з ВІЛ (з досвіду роботи) / Ю. В. Калашников, Л. П. Крисов, Д. В. Муценко та ін. – К. : ДЦССДМ, 2005. – 116 с.
3. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, С. Б. Гавриш та ін. ; за заг. ред. В. В. Сташиса, В.Я. Тація. – 3-тє вид., перероб. та допов. – Х. : Одиссей, 2006. – 1184 с.
4. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України / відп. ред. Яценко С. С. – 2-ге вид., перероб. та допов. – К. : А.С.К., 2003. – 976 с.
5. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України від 5.04.2001 р. / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. – К. : Каннон, А.С.К, 2001. – 1104 с.
6. Уголовный кодекс Украины. Комментарий / под ред. Кармазина Ю. А. и Стрельцова Е. Л. – Харьков : Одиссей, 2001. – 960 с.
7. Кузьмічова Є. В. Охорона лікарської таємниці у кримінальному процесі України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес і криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Є. В. Кузьмічова ; Нац. ун-т держ. податк. служби України. – Ірпінь, 2012. – 20 с.
8. Стеценко С. Г. Медичне право України : підручник / Стеценко С. Г., Стеценко В. Ю., Сенюта І. Я. ; за заг. ред. д. ю. н., проф. С. Г. Стеценка. – К. : Всеукр. асоціація видавців «Правова єдність», 2008. – 507 с.
9. Сучасна українська літературна мова / за ред. М. Я. Плющ. – Київ : Вища школа, 1994. – 414 с.
10. Папеева К. О. Институт медицинской тайны как объект уголовно-правовой охраны: дисс. кандидата юрид. наук : 12.00.08 / Папеева Ксения Олеговна. – Н.-Новгород, 2006. – 233 с.
11. Чеботарьова Г. В. Кримінально-правова охорона правопорядку у сфері медичної діяльності : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право» / Г. В. Чеботарьова. – Київ, 2011. – 49 с.
12. Алієва О. М. Теоретичні проблеми кримінальної відповідальності за розголошення лікарської таємниці / О. М. Алієва // Правова держава. – 2008. – № 10. – С. 274–279.
13. Балабко В. В. Розмежування злочинних порушень професійних обов'язків медичних працівників і злочинів у сфері службової діяльності / В. В. Балабко // Влада. Людина. Закон. – 2010. – № 6. – С.16–25.
14. Етичний кодекс лікаря України / Український медичний часопис. – 2009. – № XI/XII. – С. 8–11.
15. Щукін О. С. Правовий статус медичних працівників за трудовим законодавством України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.05 «Трудове право; право соціального забезпечення». – Одеса, 2005. – 20 с.
16. Наказ Міністерства охорони здоров'я України «Про подальше удосконалення атестації лікарів» : від 19.12.1997 р., № 359 [Елек-

троний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0014-98>.

17. Наказ Міністерства охорони здоров'я «Про атестацію середніх медичних працівників» : від 23.10.1991 р., № 146 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1039.437.5&nobreak=1>.

18. Наказ Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження Інструкції для

посади «Молодша медична сестра з догляду за хворими» : від 29.03.2002 р., № 117 // Довідник кваліфікаційних характеристик професій працівників. – 2012. – Вип. 78. – С. 197.

19. Касевич Н. М. Загальний догляд за хворими і медична маніпуляційна техніка / Н. М. Касевич. – К. : Вид-во «Медицина», 2009. – 424 с.

Карпенко Л. К. Медичний працівник як спеціальний суб'єкт розголошення лікарської таємниці / Л. К. Карпенко // Форум права. – 2014. – № 2. – С. 196–202 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2014_2_35.pdf

Доведено, що суб'єкт розголошення лікарської таємниці – спеціальний. Ним можуть бути виключно медичні працівники лікарського, середнього та молодшого медичного персоналу, яким у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків стало відомо про хворобу, медичне обстеження, огляд та їх результати, інтимну і сімейну сторону життя людини. Інші особи, які не належать до даної категорії, у разі розповсюдження інформації, що належить до лікарської таємниці, повинні нести кримінальну відповідальність за іншими спеціальними статтями КК України.

***

Карпенко Л.К. Медицинский работник как специальный субъект незаконного разглашения врачебной тайны

Доказано, что субъект разглашение врачебной тайны – специальный. Им могут быть исключительно медицинские работники врачебного, среднего и младшего медицинского персонала, которым в связи с выполнением профессиональных или служебных обязанностей стало известно о болезни, медицинском обследовании, осмотре и иных результатах, интимной и семейной сторонах жизни человека. Другие лица, которые не относятся к данной категории лиц, в случае распространения информации, относящейся к врачебной тайне, должны нести уголовную ответственность по другим специальным статьями УК Украины.

***

Karpenko L.K. Medical Practice as a Special Subject of Unlawful Disclosure of Medical Confidentiality

It has proved that the subject of disclosure of medical secrets – special. They can be exceptionally medical health professionals, middle and junior medical staff, which in connection with the performance of professional duties or became aware of the disease, medical examination, examination and other findings, intimate and familial aspects of human life. Other persons who do not belong to this category of persons, in the case of dissemination of information relating to patient confidentiality should be held criminally liable for other special articles of the Criminal Code of Ukraine.